

UN DIA

DAVID NICHOLLS
UN DIA

Traducció d'Esther Roig

Columna

TÍTOL ORIGINAL: *ONE DAY*
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2010
© 2009 BY DAVID NICHOLLS
© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2010
© COLUMNNA EDICIONS, S.A.
CARRER PEU DE LA CREU, 4 - 08001 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-1231-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 18.101-2010
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER MALLORCA, 374 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: EGEDSA

www.columnnaedicions.cat

Aquest llibre no podrà ser
reproduït, ni totalment ni parcialment,
sense el permís previ escrit de l'editor.
Tots els drets reservats.

Per a en Max i la Romy, per quan siguin més grans.
I per a la Hannah, com sempre.

Per a què són els dies?
Els dies són on vivim.
Vénen, ens desperten
Una vegada i una altra.
Són per ser-hi feliç:
On podem viure, sinó als dies?

Ah, la solució d'aquesta qüestió
Fa que el sacerdot i el metge
Amb els seus llargs abrics
Corrin pels camps.

PHILIP LARKIN, «Dies»

PRIMERA PART
1988-1992
DELS VINT ALS VINT-I-CINC

«Aquell fou un dia memorable per a mi, perquè féu en mi grans mudances. Però igual passa amb qualsevol vida. Imagineu-vos que hom es llevi un dia assenyalat, i penseu si no hauria estat ben diferent la seva ruta. Atureu-vos els qui llegiu això, i penseu per un moment en la llarga cadena de ferro o bé d'or, d'espines o de flors, que mai no us hauria fermat si la formació de la primera anella en un dia memorable n'hagués estat bandejada».

CHARLES DICKENS, *Grans esperances*

CAPÍTOL I

El futur

Divendres, 15 de juliol del 1988

Rankeillor Street, Edimburg

—A mi em sembla que el que realment importa és fer alguna cosa que representi una diferència —va dir ella—. O sigui fer que alguna cosa canviï.

—Com què? Com «canviar el món», vols dir?

—Tot el món, no. Només la mica que t'envolta.

Es van quedar un moment en silenci, cossos entortolligats en un llit individual, i després es van posar a riure baixet, amb les veus que precedeixen l'albada.

—Com puc haver dit una cosa així? —va gemegar ella—. Una mica cursi, oi?

—Una mica cursi.

—És que et volia estimular! És que vull despertar la teva mísera ànima a les grans aventures que t'esperen. —Es va girar a mirar-lo—. Però suposo que no ho necessites. Juraria que tens el teu futur ben planificat, i tant. Segurament tens un petit organigrama i tot, o alguna cosa per l'estil.

—Pots comptar.

—Doncs què penses fer? Quins plans tens?

—Mira, els meus pares recolliran les meves coses i les

portaran a casa seva, llavors passaré un parell de dies al seu pis de Londres, per veure els amics. Després aniré a França...

—Que bé...

—I després potser a la Xina, a veure què passa per allà, i després potser a l'Índia, viatjaré una mica pel país...

—Viatjar —va sospirar ella—. Que típic.

—Quin mal hi ha a viatjar?

—Esquivar la realitat, per exemple.

—Jo trobo que la realitat està sobrevalorada —va dir ell amb l'esperança que sonés misteriós i carismàtic.

Ella va arrufar el nas.

—No està malament, suposo, si t'ho pots permetre. Per què no dir senzillament: «Me'n vaig de vacances dos anys?». És el mateix.

—Perquè viatjar et fa més ample de mires —va dir ell, repençant-se en un colze i fent-li un petó.

—Ai, em sembla que tu ja ets una mica massa ample de mires —va dir ella, apartant la cara, almenys de moment. Es van tornar a repenjar en el coixí—. En fi, no em referia al que faràs el mes que ve, em referia al futur-futur, quan en tinguis... no ho sé... —Es va aturar com si evoqués alguna idea fantàstica, en una cinquena dimensió— ...quaranta o jo què sé. Què vols ser quan en tinguis quaranta?

—Quaranta? —A ell també semblava costar-li d'assumir el concepte—. No ho sé. Que puc dir «ric»?

—Uí que superficial.

—Entesos, doncs, «famos». —Li va començar a fregar el nas pel coll—. Una mica morbós, no trobes?

—Què morbós! És... emocionant!

—Emocionant! —Imitava la veu d'ella, el seu accent suau de Yorkshire, intentant fer-la quedar com una bleda.

Li passava sovint, a ella, que els nois de casa bona li fessin veuetes, com si el seu accent fos estrany i pintoresc, i com ja li havia passat altres vegades va sentir una esgarrifan-

ça de disgust que la va fer sentir millor. Es va apartar fins que va tenir l'esquena contra la fredor de la paret.

—Sí, emocionant. Ens hem d'emocionar, oi? Tenim tantes possibilitats. És com el que va dir el degà, «les portes de l'oportunitat s'obren de bat a bat...».

—«Els vostres són els noms dels diaris de demà...».

—No és gaire probable.

—I què, doncs, estàs emocionada?

—Jo? No, gens, estic acollonida.

—Jo també. Ostres... —Es va girar de cop i va estirar el braç per agafar el tabac de terra, al costat del llit, com si necessités tranquil·litzar-se—. Quaranta anys. Quaranta. Quin horror.

Divertida amb la seva ansietat, ella va decidir continuar burxant.

—A veure, què faràs quan en tinguis quaranta?

Ell va encendre el cigarret pensativament.

—Doncs, la qüestió és, Em...

—Em? Qui és l'«Em»?

—La gent et diu Em. Que els he sentit.

—Sí, els amics em diuen Em.

—Llavors et puc dir Em?

—Fes, Dex.

—Hi he pensat una mica, en tot això de «fer-se gran», i he decidit que m'agradaria quedar-me exactament com sóc ara.

Dexter Mayhew. L'Emma se'l va mirar a través del serrell: estava repenjat al capçal de poc preu de vinil entapissat, i fins i tot sense les ulleres, l'Emma va entendre per què es volia quedar exactament així. Amb els ulls tancats, el cigarret enganxat lènguidament al llavi de baix, la llum de l'alba escalfant-li un cantó de la cara a través del filtre vermell de les cortines, tenia la gràcia de semblar estar perpètuament posant per a una fotografia. Per l'Emma Morley, *guapo* era

una paraula ximpleta i del segle XIX, però la veritat és que no n'hi havia cap més, com no fos *bell*. Tenia una d'aquelles cares en què ets conscient dels ossos sota la pell, com si fins i tot el seu crani fos atractiu. Un nas elegant, un pèl greixós, i la pell més fosca sota els ulls, gairebé com un morrat, una medalla d'honor per totes les nits en vetlla fumant i perdent expressament a l'estrip pòquer amb noies de l'escola Bedales. Tenia un no-se-què felí: bones celles, la boca fent morros d'una manera afectada, llavis un pèl massa foscos i molsuts, però ara secs i esquerdats, i tenyits de vi negre búlgar. Per sort els seus cabells eren horrorosos, curts per darrere i pels costats, però amb un petit tupè espantós davant. Si feia servir gel ja havia deixat de fer-li efecte, i el tupè semblava desenfadat i esponjós, com un barretet pocasolta.

Encara amb els ulls tancats, en Dexter va deixar anar el fum pel nas. Era evident que sabia que l'estaven mirant perquè es va ficar una mà sota l'aixella, per inflar els pectorals i els bíceps. D'on sortia tant de múscul? De fer activitats esportives segur que no, si no comptava banyar-se despullat i jugar al billar. Segurament era la bona salut que es transmetia amb la família, juntament amb els bons, les accions i els mobles cars. Estava guapo, doncs, o fins i tot bell, amb els seus calçotets bòxers d'estampat de caixmir al maluc, al llit individual de la diminuta habitació de lloguer de l'Emma, a les acaballes de quatre anys d'universitat. Bell! Ara vas de Jane Eyre o què? Una mica de seny. Prudència. I no t'embalis.

Li va arrencar el cigarret de la boca.

—T'imagino amb quaranta anys—va dir amb una mica de malícia—. Com si et veiés.

Ell va somriure sense obrir els ulls.

—A veure.

—Entesos... —L'Emma es va bellugar una mica, amb

l'edredó ben agafat sota les aixelles—. Ets en un cotxe esportiu amb la capota abaixada, a Kensington o a Chelsea, o en un d'aquests llocs, i el més al·lucinant d'aquest cotxe és que és silenciós, perquè tots els cotxes seran silenciosos el... no ho sé, el... el 2006?

Ell va mig tancar els ulls per fer el càlcul.

—El 2004.

—I el cotxe llisca a mig pam de terra per King's Road i tu tens una panxeta ficada sota el volant de pell, com un coixinet, i guants d'aquells foradats per davant, els cabells esclarissats i no tens barbata. Ets un home gras en un cotxe petit amb un bronzejat com un gall dindi untat amb llard...

—Potser que canviem de tema.

—I al teu costat va una dona amb ulleres de sol, la teva tercera dona, no, la quarta, que és una model preciosa, no, una exmodel, de vint-i-tres anys, que vas conèixer quan estava estirada sobre la carrosseria d'un cotxe en un saló de l'automòbil a Niça o un lloc d'aquests, i és espantós i més curta que una gamba...

—Mira que bé. Fills?

—No, fills no, només tres divorcis, i és divendres de juliol i te'n vas a una casa que tens fora i al petit portaequipatge del descapotable hi ha raquetes de tennis i malls de criquet i un cistell ple de vins excel·lents i raïm de Sud-àfrica i unes pobres guatles i espàrrecs i el vent et toca les entrades del front i tu estàs encantat amb tu mateix, i la teva dona número tres, quatre, o la que sigui, et somriu amb unes dues-centes dents blanques i resplendents i tu també li somrius i mires de no pensar que no teniu res, absolutament res, a dir-vos.

Va callar de cop. Sembles boja, es va dir a si mateixa. Procura no semblar boja.

—Però si et serveix de consol haurem mort tots en una

guerra nuclear molt abans d'això! —va dir animadament, però ell s'havia enfadat.

—Potser val més que me'n vagi. Si sóc tan superficial i corrupte...

—No, no te'n vagis —va dir ella, una mica massa de pressa—. Són les quatre.

Ell es va arrossegat cap a baix fins a posar la cara a pocs centímetres de la d'ella.

—No sé d'on has tret aquesta idea de mi, si amb prou feines em coneixes.

—Ja sé com sou.

—Com som qui?

—Us he vist, voltant per Llengües Modernes, fent el gallet els uns amb els altres, organitzant festes d'etiqueta...

—Si no tinc ni esmòquing. I t'asseguro que no faig el gall...

—Navegant pel Mediterrani durant les vacances, rara ra...

—I si sóc tan dolent... —Li havia posat la mà al maluc.

—Que ho ets.

—...per què has dormit amb mi? —Li va posar la mà a la carn suau i càlida de la cuixa.

—No es pot dir que hagi dormit gaire amb tu.

—Dona, això depèn. —Es va acostar per fer-li un petó—. Sigues més concreta. —Li va posar la mà a la base de la columna, li va ficar la cama entre les d'ella.

—Ara que hi penso —va murmurar ella, amb la boca premuda contra la d'ell.

—Què? —Va sentir que enroscava una cama amb la seva, acostant-se'l més.

—T'has de rentar les dents.

—A mi m'és igual si a tu t'és igual.

—És horrorós —va dir ella rient—. Tens gust de vi i tabac.

—No passa res, doncs. Tu també.

Ella va apartar el cap de cop, interrompent el petó.

—Ah, sí?

—M'és igual. M'agraden, el vi i el tabac.

—Torno de seguida. —Va apartar l'edredó i va passar per sobre d'ell.

—On vas, ara? —Li va posar la mà a l'esquena nua.

—Vaig a la comuna —va dir ella, agafant les ulleres de la pila de llibres del costat del llit: grosses, negres, muntures de la seguret social, normals i corrents.

—La «comuna», la «comuna»... no sé què és, això, jo, ho sento...

Ella es va posar dreta, tapant-se els pits amb un braç, procurant donar-li l'esquena.

—No te'n vagis —va dir, sortint de l'habitació tot estirant-se la goma de les calces amb dos dits per abaixar-les—. I no et distreguis solet mentre sóc fora.

Ell va esbufegar pel nas i es va incorporar una mica, mirant la miserable habitació llogada, totalment convençut que entre les postals artístiques i els pòsters d'obres de teatre d'avantguarda hi hauria una fotografia de Nelson Mandela, retratat com un xicot idealitzat i quixotesc. En els últims quatre anys havia vist unes quantes habitacions com aquesta, esquitxades per la ciutat com escenaris del crim, habitacions on no eres mai a més d'un parell de metres d'un àlbum de Nina Simone, i tot i que poques vegades havia vist una habitació d'aquelles dues vegades, tot li sonava. Els llums socarrimats de les tauletes de nit i els testos amb plantes desoladores, l'olor de detergent als llençols barats i de mides estranyes. L'Emma també tenia la passió artística de les noies pel fotomuntatge; instantànies il·luminades pel flaix d'amics de la universitat i la família barrejats amb Chagalls, Vermeers, Kandinskys, Che Guevaras, Woody Allens i Samuel Becketts. Allà no hi havia res neutral, tot pregonava

lleialtats o punts de vista. L'habitació era un manifest i, sospirant, en Dexter la va reconèixer com una d'aquelles noies que feien servir *burgès* com un insult. Ell entenia que *feixista* tingués connotacions negatives, però li agradava la paraula *burgès* i tot el que representava. Seguretat, viatges, bon menjar, bones maneres, ambició; per què se n'hauria de disculpar?

Va observar com s'enfilava el fum que li sortia de la boca. Palpant el terra per trobar el cendrer, va ensopegar amb un llibre al costat del llit. *La insostenible lleugeresa del ser*, amb el llom arrugat als fragments «eròtics». El problema que tenien aquelles noies tan rabiosament individualistes era que eren totes exactament iguals. Un altre llibre: *L'home que va prendre la seva dona per un barret*. Que imbècil, va pensar, segur que aquest seria un error que no cometria mai.

A vint-i-tres anys, la idea que tenia en Dexter Mayhew del seu futur no era gaire més clara que la de l'Emma Morley. Esperava tenir èxit, que els seus pares se'n sentissin orgullosos i jeure amb més d'una dona alhora, però com fer compatible tot això? Volia sortir en articles de revistes, i que algun dia fessin una retrospectiva de la seva obra, sense tenir una idea clara de quina obra faria. Volia viure la vida al màxim, però sense entrebancs ni complicacions. Volia viure la vida de manera que si li feien una fotografia a l'atzar, fos una foto que no deixés indiferent. Havia de quedar bé. I hi havia d'haver diversió; molta diversió i només la tristesa imprescindible.

No era un gran pla, i ja havia comès alguns errors. Per exemple, aquesta nit feia tota la pinta de tenir repercussions: llàgrimes, trucades incòmodes i acusacions. El millor que podia fer era marxar com abans millor, i va fer un cop d'ull a la roba tirada per l'habitació com preparant-se per a la fugida. Del lavabo va arribar la vibració i l'explosió d'advertència d'una cisterna de vàter antiga, i en Dexter va dei-

xar el llibre al seu lloc ràpidament. Llavors va trobar al costat del llit una llauna petita i groga de mostassa Colman, la va obrir per confirmar les seves sospites i sí, era plena de condons, juntament amb les restes grisenques d'un porro, com una cadada de ratolí. La possibilitat de sexe i drogues en una llauneta groga el va tornar a animar, i va decidir que es podia quedar una estoneta més.

Al lavabo, l'Emma Morley es va esbandir les mitges llunes de pasta de dents de les commissures de la boca, mentre rumiava si tot plegat no era un terrible error. Després de quatre anys de desert romàntic, finalment, finalment era al llit amb algú que li agradava molt, que li agradava des que l'havia vist en una festa el 1984, i d'aquí a poques hores ell hauria marxat. Segurament per sempre. No era gaire probable que li demanés que anés a la Xina amb ell, i a més a més ella feia boicot a la Xina. I el noi estava bé, oi? En Dexter Mayhew. De fet s'ensumava que no era gaire llest i que estava massa content amb si mateix, però tenia molts amics i era divertit i, no valia la pena negar-ho, era guapo. Llavors, per què havia de ser ella tan antipàtica i sarcàstica? Per què no podia ser tranquil·la i divertida, com aquelles noies tan maques i plenes de vitalitat amb qui el veia normalment? Va veure la llum de l'alba per la finestreta del lavabo. Sobrietat. Es va estirar els cabells horrorosos amb les puntes dels dits, va fer una ganyota, va estirar la cadena de la vella cisterna del vàter i va anar cap a l'habitació.

Des del llit, en Dexter la va veure aparèixer a la porta, amb la toga i el birret que els havien obligat a llogar per a la cerimònia de graduació, amb la cama enganxada seductorament i riallerament al marc de la porta, i el títol enrotllat en

una mà. El va mirar per sobre les ulleres i es va abaixar el birret sobre un ull.

—Què me'n dius?

—T'escau. M'agrada l'aire desenfadat. Ara treu-t'ho i torna al llit.

—Ni boja. M'ha costat trenta lliures. L'he d'amortitzar. —Va fer voleiar la toga com si fos la capa d'un vampir. En Dexter en va agafar una punta, però ella li va picar els dits amb el títol enrotllat abans de seure al llit, treure's les ulleres i desfer-se de la toga. Ell li va veure un instant l'esquena i la corba dels pits abans que desaparegués sota una samarreta negra que exigia el desarmament nuclear unilateral ja. S'ha acabat, va pensar. No hi ha res que destrempi més que una samarreta negra llarga amb un lema polític, llevat potser d'un àlbum de la Tracy Chapman.

Resignat, va recollir el títol de terra, va fer pujar la goma elàstica, la va treure i va anunciar:

—Llicenciada en Anglès i Història, Matrícula.

—Llegeix i plora, tu i el teu bé pelat! —Va agafar el títol—. Ei, tracta-me'l bé.

—Te l'emmarcaràs, eh?

—Els meus pares el faran servir de paper pintat. —El va enrotllar ben fort, picant els extrems—. En faran estovalles individuals plastificades. La meva mare se'l tatuarà a l'esquena.

—I on són els teus pares, si es pot saber?

—A l'habitació del costat.

Ell va fer una ganyota.

—Apa, no fotis!

Ella va riure.

—No, home, no. Han tornat a Leeds. El pare pensa que els hotels són per als rics. —Va deixar el títol al costat del llit—. Au, enretira't —va dir, empenyent-lo cap al cantó fred del matalàs. Ell li va fer lloc, li va passar un braç una

mica tímidament per les espatlles i li va besar el coll especulativament. Ella es va girar a mirar-lo amb la barbeta baixa.

—Dex?

—Mmm.

—Ens podem abraçar i prou?

—D'acord, si tu ho vols —va dir ell cavallerosament, encara que no hi veiés la gràcia a abraçar-se. Abraçar-se era per a les tietes velles i els ossets de pelfa. Abraçar-se li feia venir rampes. Més valia reconèixer la derrota i anar-se'n a casa al més aviat possible, però ella ja repenjava el cap a la seva espatlla territorialment, i així es van estar una estona, rígids i incòmodes fins que ella va dir:

—No sé per què ho he dit: «abraçar-se». Mare meva, «abraçar-se». Em sap greu.

Ell va somriure.

—Tranquil·la. Almenys no has dit «arraulir-se».

—Arraulir-se és fatal.

—O «petonejar-se».

—Petonejar-se no es pot aguantar. Prometem-nos que mai, mai, ens petonejarem —va dir, i de seguida se'n va penedir. Qui, ells dos? No n'hi havia gaires possibilitats. Es van tornar a quedar callats. S'havien passat vuit hores xerrant i fent-se petons i tots dos sentien aquella fatiga profunda, de tot el cos, que arriba amb el dia. Les merles piulaven al jardí ple de males herbes.

—M'encanta sentir-les —va murmurar ell amb la boca enfonsada als cabells d'ella—. Les merles a punta de dia.

—Jo no ho suportó. Em fa pensar que em penediré d'alguna cosa que he fet.

—Per això m'agrada —va dir ell, buscant una altra vegada un efecte misteriós i carismàtic. Al cap d'un moment, va afegir—: I què? D'avui, per exemple?

—Què?

—Si et penedeixes d'alguna cosa que has fet.

—D'això d'avui vols dir? —Li va estrènyer la mà—. Home, suposo. Encara no ho sé. Pregunta-m'ho demà. I tu?

Ell va prémer la boca contra el cap d'ella.

—És clar que no —va dir, i va pensar «això no pot tornar a repetir-se mai».

Satisfeta amb la resposta, ella se li va abraçar més fort.

—Hauríem de dormir una mica.

—Per què? Demà no hi ha res. Ni treballs, ni exàmens...

—Només tota la nostra vida, estenent-se al davant —va dir ella mig adormida, respirant l'olor meravellosament càlida i rànica d'ell i alhora sentint una esgarrifança d'ansietat a les espatlles només de pensar-hi: vida adulta independent. No se sentia adulta. No s'hi sentia preparada. Era com si hagués sonat una alarma d'incendis en plena nit i es trobés al mig del carrer amb la roba embolicada en un farcell a la mà. Si no estudiava, què faria? Com ompliria els dies? No en tenia ni idea.

La gràcia era, es va dir, ser valenta i decidida i fer alguna cosa que representés una diferència. No canviar el món exactament, però sí la mica que t'envolta. Sortir al món amb el teu títol, la teva passió i la teva màquina d'escriure elèctrica nova Smith Corona i treballar de valent en... el que sigui. Potser canviar vides a través de l'art. Escriure meravellosament bé. Ser bona amiga dels teus amics, ser fidel als teus principis, viure apassionadament, plenament i bé. Experimentar coses noves. Estimar i ser estimada si era possible. Menjar amb seny. Coses d'aquestes.

No es pot dir que fos gran cosa com a filosofia de vida, i no es podia anar pregonant, i menys a aquell home, però era el que ella creia. I de moment les primeres hores de vida adulta independent havien anat bé. Potser al matí, després d'un te i una aspirina, tindria valor i tot per demanar-li que tornessin al llit. Ja estarien sobris, que no facilitaria les coses precisament, però potser s'ho passaria bé. Les poques vegades que s'havia ficat al llit amb nois sempre havia acabat

rient o plorant, i seria agradable provar alguna cosa entremig. No recordava si hi havia preservatius a la llauna de mostassa. El normal seria que n'hi hagués, perquè n'hi havia l'última vegada que, pel febrer del 1987, ho va mirar en Vince, un enginyer químic amb l'esquena peluda que s'havia mocat amb la funda del seu coixí. Quins temps més feliços...

A fora començava a haver-hi claror. En Dexter podia veure el color rosat del nou dia filtrant-se per les gruixudes cortines d'hivern que venien amb la cambra llogada. Amb compte de no despertar-la, va estirar els braços a banda i banda del cos, va llençar la punta del cigarret a la tassa de vi i va contemplar el sostre. No era gaire probable que s'adormís. Buscaria dibuixos al guix del sostre fins que ella estigués del tot adormida, i llavors se n'aniria discretament sense despertar-la.

Per descomptat, si marxava ara volia dir que no la tornaria a veure. No sabia si a ella li importaria, però donava per fet que sí: normalment els importava. Però i a ell? Se n'havia sortit la mar de bé sense ella durant quatre anys. Fins la nit passada s'havia pensat que es deia Anna, i tanmateix durant la festa no li havia pogut treure els ulls de sobre. Com és que no s'hi havia fixat abans? Li va observar la cara mentre dormia.

Era bonica, però semblava com si això l'empipés. Els seus cabells vermellorsos, tenyits, semblaven mal tallats expressament, com si ho hagués fet ella mateixa davant del mirall o l'hi hagués fet la Tilly no-sé-què, la noia grossa i cridanera que vivia amb ella al pis. Tenia la pell pàl·lida i ulleres sota els ulls, com si hagués passat massa temps en biblioteques o bevent cerveses en pubs, i les ulleres que duia la feien semblar solemne i formal. Tenia la barbata tova i una mica grossa, però això potser només eren restes de greix de l'adolescència (o això de «greix» o «grassoneta» eren coses que no es podien dir? Com no se li podia dir que tenia uns pits preciosos, ni que fos veritat, sense ofendre-la).

Tornant a la cara, tenia una lluentor una mica greixosa a la punta del nas, petit i recte, i uns granets diminuts al front, però fora d'això era innegable que tenia una cara... una cara realment maca. Amb els ulls tancats no recordava de quin color els tenia exactament, només que eren grans, animats i maliciosos, com els dos plecs de les commissures de la seva boca ampla, profunds parèntesis que s'enfonsaven quan somreia, cosa que feia sovint. Unes galtes llises, rosades i pigades, coixins càlids de carn que feien venir ganes de tocar-los. Llavis tous, sense pintallavis, de color maduixa, que mantenia fortament tancats quan somreia com si no volgués ensenyar les dents, que eren una mica massa grosses per a la boca, i amb les dents de davant una mica estellades, i això li donava l'expressió de guardar-se alguna cosa, una rialla o una observació enginyosa o una broma secreta fantàstica.

Si se n'anava ara segurament no tornaria a veure aquella cara, o com a molt la veuria d'aquí a deu anys en una reunió horrorosa. Estaria grassa i decebuda i es queixaria que ell se n'hagués anat sense dir adéu. Més valia marxar sense fer soroll i no anar a reunions. Mirar endavant, cap al futur. Encara hi havia moltes cares per veure.

Però mentre ell prenia aquesta decisió, la boca d'ella es va estirar en un ampli somriure i sense obrir els ulls va dir:

—Què? Què en penses, Dex?

—De què, Em?

—De tu i de mi. Creus que és amor? —I va fer una rialleta greu, amb els llavis fortament premuts.

—Vols fer el favor de dormir?

—Doncs para de mirar-me el nas. —Va obrir els ulls, blau verdosos, lluents i murrís—. Demà què és? —va murmurar.

—Vols dir avui?

—Avui. Aquest dia esplèndid que ens espera.

—És divendres. Tot un divendres. El dia de sant Swit-hin, de fet.

—I això què vol dir?

—És tradició. Si avui plou, plourà quaranta dies seguits, o tot l'estiu, o alguna cosa per l'estil.

Ella va arrufar el front.

—Això no té ni solta ni volta.

—No cal. És una superstició.

—On ha de ploure? Sempre plou en alguna banda.

—A la tomba de sant Swithin. Està enterrat davant de la catedral de Winchester.

—Com és que saps aquestes coses?

—Vaig anar a l'escola allà.

—Alça aquí!

—Si el dia de sant Swithin pluja té / No sé què no sé què més també.

—Un poema preciós.

—Dona, estava improvisant.

Ella va tornar a riure i després va aixecar el cap enso-nyada.

—Escolta, Dex.

—Sí, Em?

—Si avui no plou...

—Sí.

—Què faràs més tard?

«Digue-li que has quedat».

—Res en concret —va dir.

—I si fem alguna cosa? Vull dir tu i jo?

«Espera't que s'adormi i llavors te'n vas discretament».

—Sí. I tant —va dir—. Fem alguna cosa.

Ella va tornar a repenjar el cap al coixí.

—Un dia per estrenar —va murmurar.

—Un dia per estrenar.